

talpam alól a hülye föld
fekhetek ölnyi veremben
hallgatok helyettem beat üvölt
hangszóró szónokol nevemben

kő leszek kő amit belevág
egy kéz a jövő üvegébe
kezüikbe vesznek az ostobák
azt mondják ez a béke

stigmák egy keserű csillagon
napfoltjai hitünknek

kiütköznek a holtakon
ahogy a varratok jönnek

sebemből kivérző varratok
elhulló varrat-szerelmek
kilöki testem amit kapott
mert önmagával telt meg

tavasza van tavasza van ragyogó
törött tócsák a földön
eső az arcomon hűs folyó
csak eső azt is letörlöm

Kései frázisok

hajad arcod elé
arcod elé a szél

annak ki értené
aki mindenkinél

mert mindig csak rohannak
mindig kell mondani

aki nem érti annak
mindenkinek aki

arcom az ég elé
a szél bordáimig

annak ki értené
mindenkinek akik

arcom elé az arcom
és mindig az a szél

kivel már sose alszom
nem is mindenkinél

vagyok fölfalnak vannak
játékaim ne kérd

aki megérti annak
senkinek és miért

RÓZSA ENDRE

Származásom

a lehullt kéz a befelé nőtt szárnyak
a múlt
a tenger dühödt szabadversei
üresen csattanó sorokkal

az önmagára csomókat kötő víz
mely hallgat
s feledi azt a nyugalmat
miből kinőhet valami más
örökkön virágzó idő
ádáz gyökér
ragyogás

kudarcait a nyár
a halál
halomba hordja eléd
íme a lombról a madárnehezék
rothadtan a forrás aranyalmája
mely végtelenbe húnyó gyűrűk közt is
föllemelő kezedet várta

íme csontjaid mélyén
a csigaházak rajza
mely átsüt rajtad föl a tűzfalakra
íme a gyöngyös holt halak virradatja
mely mindent bomló fénnel glóriáz

pedig hát nem ez
nem ez a láz
győz le szivedben nem ez lappang
ami téged igazgat
nőttet
nem az eső füst vagy a földek
az nem holddal két s nem hull le a nappal

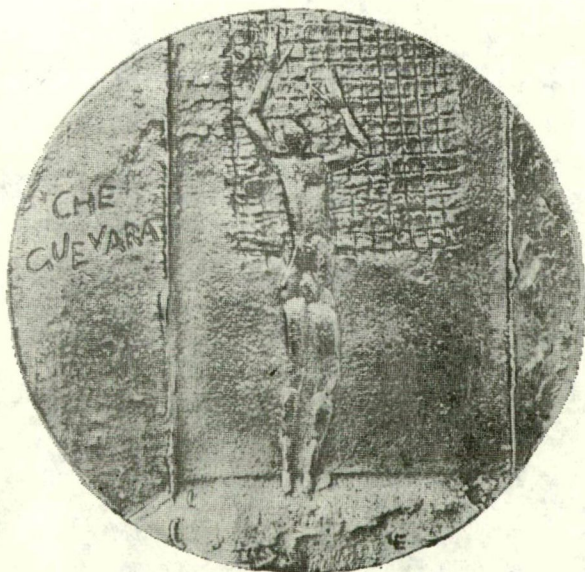
Achim András

Gyökerét-vesztett
tekintettel
többé ne lássalak!
Ha lehúnyod szemed,
kidőlt fákat sodor a megáradt patak,

sosem volt vak a víz:
millió szeme
a földbe leszivárogoz —
hát mélybe lát. De én,
hiszed-e, hogy messzebbre látok?

Cserébe
annyi nevetésért —
igaz: e táj még néma.
Gyökereiből sírja fel,
hiába nyeldesi könnyeit a kökényfa,

mégis, virágok erőműve,
melyet a képzelet
s egy mosoly üzemeltet,
hajtja
a jövődő vihart: a szélből szárnyak üzennek,

szőlőkarók: irány a hegycsúcs!
Sorsunk már réges-régen
sorban áll
ezen az alacsony vidéken,
hol sosem kapható — nem jólét: jó halál!

LIGETI ERIKA: CHE GUEVARA